

direktivet i det hele skal anses for behæftet med magtfordrejning, og at det derfor bør annulleres.

Tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at arbejdstidsdirektivet i strid med EF-traktatens artikel 190 er utilstrækkeligt begrundet. Det Forenede Kongerige har subsidiært gjort gældende, at direktivet er mangelfuldt begrundet.

(¹) Rådets direktiv 93/104/EØF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (herefter benævnt »arbejdstidsdirektivet«), EFT nr. L 307 af 13. 12. 1993, s. 18.

(²) Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. februar 1994 af Hof van Beroep, Bruxelles, i sagen VZW PIAGEME m.fl. mod BVBA Peeters

(Sag C-85/94)

(94/C 120/26)

Ved dom afsagt den 24. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. marts 1994, har Hof van Beroep, Bruxelles, i sagen VZW PIAGEME m.fl. mod BVBA Peeters forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er EØF-traktatens artikel 30 og artikel 14 i direktiv 79/112/EØF (¹), også når henses til EF-traktatens artikel 128 og 129 A, efter ændringerne ved traktaten om Den Europæiske Union, til hinder for, at en medlemsstat, for at sikre anvendelsen af et forbrugeren let forståeligt sprog, stiller krav om anvendelse af et sprog, som overvejende tales i det område, hvor produktet udbydes til salg, hvis anvendelsen af et andet sprog ikke derved udelukkes?
2. Skal der ved afgørelsen af, om en bestemt oplysning på en etiket er i overensstemmelse med udtrykket »et for køberen let forståeligt sprog« i artikel 14 i direktiv 79/112/EØF, udelukkende tages hensyn til alle oplysningerne på færdigvareemballagen i deres indbyrdes sammenhæng, eller kan der også tages hensyn til elementer, hvoraf man med rimelighed kan slutte, at forbrugeren har kunnet blive bekendt med produktet, f.eks. produktets store udbredelse eller omfattende oplysningskampagner?
3. Skal udtrykket »medmindre oplysningerne meddeles køberen på anden måde« i ovennævnte direktivs artikel 14 fortolkes således, at det begrebsmæssigt kun kan og skal angå det forhold, at oplysningerne på en etiket på et bestemt produkt skal være forståelige, eller kan det

også angå hele den konkrete sammenhæng, hvori et produkt udbydes til salg, forudsat at alle de i direktivets artikel 3 og artikel 4, stk. 2, fastsatte oplysninger meddeles på en forbrugeren let forståelig måde?

(¹) EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. december 1993 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen H. J. A. M. van Iersel, Uden, kurator i Pluimvee- en wildverwerkende industrie »De Venhorst« BV's konkursbo, Venhorst, mod Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Sag C-86/94)

(94/C 120/27)

Ved dom afsagt den 24. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. marts 1994, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen H. J. A. M. van Iersel, Uden, kurator i Pluimvee- en wildverwerkende industrie »De Venhorst« BV's konkursbo, Venhorst, mod Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 fortolkes således, at den der nævnte del af afgiften udelukkende skal betales for kød, som i det produktionsled, der ligger mellem slagtingen af dyret og oplagringen af kødet, faktisk udbenes eller opskæres, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at afgiften skal betales for alt det kød, som modtages i opskæringsvirksomheden, uanset om det dér underkastes nogen forarbejdning i form af udbening eller opskæring?

Såfremt bestemmelsen skal fortolkes på anden måde, hvad er da den korrekte fortolkning?

Sag anlagt den 14. marts 1994 af Rima Industrial SA (»RIMA«) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-88/94)

(94/C 120/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Rima Industrial SA (»RIMA«), Anel Rodoviário — KM 4.5, Bairro Novo das Indústrias, 30610 — Belo Horizonte, Minas Gerais, Brasilien, ved advokat Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. F. Brausch, 8, rue Zithe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3359/93 (¹), hvorved der blev indført en antidumpingtold for sagsøgerens vedkommende.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for annullationspåstanden har sagsøgeren fremsat to anbringender:

1. Den undersøgelse, der førte til en indførelse af antidumpingtold for RIMA's vedkommende, blev iværksat i strid med artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2423/88⁽²⁾, idet Kommissionen ikke forud for iværksættelsen af undersøgelsen var i besiddelse af tilstrækkelig dokumentation for dumping og skade for så vidt angår importen af ferrosilicium fra Brasilien.
2. Da RIMA ikke eksporterede ferrosilicium til Fællesskabet i undersøgelsesperioden, savnes der et gyldigt grundlag for at indføre antidumpingtold for RIMA's vedkommende, ikke mindst fordi det var fremgået af den oprindelige (og eneste gyldige) undersøgelse vedrørende RIMA's eksport af ferrosilicium til Fællesskabet, at der ikke i denne forbindelse skete nogen dumping.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien, EFT nr. L 302 af 9. 12. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, EFT nr. L 209 af 2. 8. 1988, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 8. marts 1994 af Østre Landsret, i sagen Haahr Petroleum Ltd mod Aabenraa Havn m.fl., biintervenient: Trafikministeriet

(Sag C-90/94)

(94/C 120/29)

Ved beslutning truffet den 8. marts 1994, indgået til Domstolens justitskontor den 15. marts 1994, har Østre Landsret i sagen Haahr Petroleum Ltd mod Aabenraa Havn m.fl., biintervenient: Trafikministeriet, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal det særlige importtillæg på 40 % af den generelt opkrævede vareafgift anses for omfattet af EØF-Traktatens regler om Toldunionen, herunder artikel 9 til 13, eller artikel 95?
2. Skal EØF-Traktatens regler om Toldunionen, herunder artikel 9 til 13, eller artikel 95, forstås således, at det er uforeneligt med de nævnte bestemmelser at opkræve et særligt importtillæg på 40 % af den generelt opkrævede vareafgift, når importtillægget alene opkræves af varer, der kommer fra udlandet?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, under hvilke betingelser kan en sådan afgift da legitimeres ud fra en vederlagsbetragtning eller trafikpolitiske hensyn, jf. artikel 84, stk. 2?
4. Omfatter en eventuel uforenelighed med EØF-traktaten hele det særlige importtillæg, der opkræves efter Danmarks tiltrædelse af EØF-traktaten, eller alene den forøgelse af importtillægget, der har fundet sted efter det nævnte tidspunkt?
5. Såfremt det fastslås, at importtillægget er uforeneligt med fællesskabsretten, vil et eventuelt tilbagesøgningskrav da kunne være forældet efter nationale forældelsesregler med den hele eller delvise virkning, at importtillægget ikke kan søges tilbage?

Sag anlagt den 17. marts 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-93/94)

(94/C 120/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. marts 1994 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Thomas van Rijn, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremelis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EØF-traktaten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽¹⁾.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til EØF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtet til at udstede de nødvendige love og administrative bestemmelser med henblik på gennemførelse inden for den derfor fastsatte frist i national ret af direktiver, der er rettet til medlemsstaterne, og ufortøvet underrette Kommissionen om sådanne love og administrative bestemmelser. Skønt den i direktivet fastsatte frist til 31. december 1991 er udløbet, har Nederlandene stadig ikke sat de nødvendige bestemmelser i kraft.

⁽¹⁾ EFT nr. L 363 af 27. 12. 1990, s. 51.